

med passende Mellemrum efter Styrelsesraadets Anmodning at aflægge Beretning, til Generaldirektøren for Det internationale Arbejdsbureau om Medlemsstatens Lovgivning og Praksis, for saa vidt angaar de i Henstillingen eller Konventionen omhandlede Spørgsmaal, herunder Oplysning om, i hvilket Omfang Konventionens Bestemmelser er blevet gennemført eller foreslaaet gennemført ved Lovgivning, administrative Foranstaltninger eller paa anden Maade (f. Eks. i kollektive Overenskomster), og med Angivelse af de Vanskeligheder, som forhindrer eller forsinker Ratifikationen af Konventionen eller Landets Tiltræden af Henstillingen, jfr. Art. 19 som ændret i den nedenfor gengivne Tekst.

Et særligt Problem har Forbundsstaternes Forpligtelser overfor vedtagne Konventioner og Henstillinger frembudt, og dette Spørgsmaal blev da ogsaa taget op til Behandling i Forbindelse med det almindelige Spørgsmaal om Medlemsstaternes Forpligtelse i saa Henseende.

Ved de af Komiteen foreslaaede Ændringer i Statutten fastslaas det først, at Forbundsstaternes Forpligtelser er de samme som Ikke-Forbundsstaternes, for saa vidt angaar Konventioner og Henstillinger, som Forbundsstaten anser for egnede til Gennemførelse i Henhold til dens Forfatningssystem, d. v. s. i Henhold til Forbundslovgivningen. Hvis Forbundsstatens Regering derimod snarere anser Konventionen eller Henstillingen egnet til hel eller delvis Gennemførelse i de enkelte Stater, Provinser eller Kantoner, skal Regeringen træffe Foranstaltninger til, at Konventionerne eller Henstillingerne forelægges for de paagældende Forbunds-, Stats-, Provis- eller kantonale Myndigheder til Gennemførelse af fornøden Lovgivning eller andre Foranstaltninger, ligesom Forbundsregeringen skal følge dette Spørgsmaal op gennem senere Forhandlinger og underrette Generaldirektøren for Arbejdsbureauet herom og afgive Indberetninger til denne om Forslagenes videre Skæbne paa samme Maade, som det er bestemt for saa vidt angaar andre Stater.

Paa noget tilsvarende Maade vedtog Komiteen Ændringsforslag, som tilsigtede, i højere Grad end det tidligere har været Tilfældet, at inddrage Kolonier, Mandatomraader og andre ikke-selvstændige Territorier under Den internationale Arbejdsorganisations Virkeomraade.

Som nævnt gav et fransk Forslag om ændret Sammensætning af Delegationerne til Den internationale Arbejdskonference Anledning til længere Drøftelse indenfor Komiteen. Forslaget, der allerede havde været fremsat for Pariskonferencen, gik ud paa, at Medlemsstaterne fremtidig skulde være repræsenteret paa Arbejdskonferencerne ved 2 Regeringsdelegerede, 2 Arbejdsgiverdelegerede, hvoraf den ene fra nationaliserede Virksomheder, samt af 2 Arbejderdelegerede. Paa Linie hermed fremsattes der endvidere Forslag om i Styrelsesraadet at tillægge hver af Arbejdsgivernes og Arbejdernes Medlemmer 2 Stemmer, medens Regeringsmedlemmerne fortsat hver skulde have een Stemme.

Efter den nugældende Regel, som er bevaret uændret fra Arbejdsorganisationens Oprettelse i 1919, er Forholdet det, at der til Konferencerne fra hver Medlemsstat kan møde 4 stemmeberettigede delegerede, nemlig 2, som repræsenterer vedkommende Regering, een, som repræsenterer Arbejdsgiveren, og een repræsenterende Arbejderne. I Overensstemmelse med dette Princip er Halvdelen af Styrelsesraadets 32 Medlemmer valgt af Regeringerne, medens Arbejdsgiverne og Arbejderne hver besætter $\frac{1}{4}$ af de 32 Medlemspladser.

Den franske Regeringsrepræsentants Forslag støttedes af den polske Regeringsdelegerede, af de franske og italienske Arbejderrepræsentanter samt af en Række Latin-Amerikanske Arbejderrepræsentanter, men blev imødegaaet af Re-